

Bijdrage over **Dien van Woerden - Vingerhoets** (1907) in het boek
"Rechtvaardigen onder de volken;
Nederlanders met een Yad Vashem onderscheiding voor hulp aan joden".

Dien van Woerden, een gediplomeerd verpleegster, was moeder van drie kleine kinderen en stond aan het hoofd van Kindertehuis Vertrouwen te Soest. Dien was lid van een evangelische sekte die verbonden was aan de Vergadering van Gelovigen. Haar man stierf in 1941.

In 1943 vroeg haar broer Daan Vingerhoets, die bevriend was met de joodse familie Staal, of zij hun twee jonge zonen, de vierjarige Marcel en tweejarige Philip, in huis wilde nemen. Deze joodse kinderen werden opgenomen in het tehuis en gingen vrij om met alle kinderen, met inbegrip van die van haar.

Marcel en Philip pasten zich goed aan en noemden Dien 'Moe', net als de anderen. Een week nadat zij gekomen waren nam ze een donkerharig meisje dat Kitty heette, onder haar hoede, wier haar zij verfde. Tegen het eind van 1943 kwam er nog een iets oudere jongen bij, Rudy Tewel van negen jaar. Hij had al op zo'n 40 schuiladressen gezeten en bleek haast onhandelbaar te zijn, maar hij is tot het eind van de oorlog bij Dien gebleven en is daarna teruggegaan naar zijn oudere broer in Palestina.

In maart 1945 kwamen de twee kinderen van de familie Frankenberg uit Rotterdam, zodat er zes joodse kinderen zaten tussen de twee en zestien die Dien onder haar hoede had. Bovendien doken er in haar huis nog een aantal volwassen joden onder. Op een winteravond kwam er onverwacht een heel lange vrouw aan de deur met een baby, die vroeg of ze de nacht kon doorbrengen, omdat ze het woord Vertrouwen op de deur had zien staan. De vrouw bleek een man te zijn, die de volgende ochtend vertrok, maar de baby bij Dien achterliet, een grote zorg, vooral omdat het heel moeilijk was om melk te krijgen. Op 8 mei 1945 kwam de man zijn baby weer ophalen.

Lidia, de middelste dochter van Dien, heeft een boekje geschreven over haar oorlogsherinneringen, met plaatjes erin. Zij vertelt hoe 'Moe' de kinderen hielp bij het verwerken van hun verdriet en met hun honger door veel met ze te zingen en spelen. Wanneer het maar mogelijk was gingen ze naar buiten om paddestoelen, brandnetels en andere eetbare planten te plukken. Ze kregen voedselbonnen via het verzet en de kinderen gingen altijd naar de gaarkeuken in het centrum om een emmer soep op te halen, die vaak oneetbaar was en die ze 'vuil afwaswater' noemden.

Gelukkig ontvingen ze tegen het eind van de hongervinter extra voedsel van het Rode Kruis.

De Van Woerdens woonden in de buurt van een militair vliegveld dat geregeld werd gebombardeerd. De kinderen zagen hoe de brandende vliegtuigen en parachutisten neerkwamen. Diens burens hadden ook joodse onderduikers in huis, en verderop in de straat zaten twee Engelse piloten verscholen.

Toen Dien aan een ernstige bloedvergiftiging leed en de huisarts voor haar leven vreesde, hield de Vergadering van Gelovigen een speciale gebedsdienst voor haar. Gelukkig is zij genezen.

Na de oorlog heeft Dien geprobeerd enkelen van de kinderen bij zich te houden, omdat ze vond dat ze zo gewend waren geraakt aan een christelijke omgeving dat het schadelijk voor hen zou zijn om terug te keren tot het judaïsme.

Tot 1998 heeft er geen enkel contact plaatsgevonden tussen Dien en haar familie en degenen die ze tijdens de oorlog had verzorgd. Daarna werden ze weer in contact gebracht door een tussenpersoon.

Op 4 oktober 1999 werd Dien van Woerden-Vingerhoets door Yad Vashem erkend als Rechtvaardige onder de Volkeren.

Literatuur:

Woerden, Lidia van, *Oorlogsherinneringen*. Baarn, maart 1955.